

Οι πάπυροι του Chester Beatty

Πρόκειται για ένα σύνολο 11 χειρογράφων γραμμένων στην ελληνική γλώσσα που περιλαμβάνουν βιβλικά αλλά και άλλα κείμενα (π.χ. ιατρικά). Οι βιβλικοί πάπυροι περιλαμβάνουν 7 χειρόγραφα με αποσπάσματα από βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης, 3 με αποσπάσματα από την Καινή Διαθήκη και 1 με αποσπάσματα από το βιβλίο του Ενώχ (ανήκει στα Απόκρυφα) και ένα αγνώστου συγγραφέα γραπτό κήρυγμα. Η ανακάλυψή τους ανακοινώθηκε το 1931 και τα περισσότερα χρονολογούνται στον 3^ο αι. μ.Χ. και κάποια στον 2^ο και σήμερα φυλάσσονται στη βιβλιοθήκη του Chester Beatty, στο πανεπιστήμιο του Μίτσιγκαν και αλλού. Ο Alfred Chester Beatty αγόρασε ένα μεγάλο μέρος των παπύρων αυτών (από όπου και πήραν το όνομά τους) από παράνομους έμπορους αρχαιοτήτων, επομένως δεν είμαστε σίγουροι για τον τόπο εύρεσής τους (νεκροταφείο αρχαίας Αφροδιτόπολης στην Αίγυπτο ή στο Φαγιούμ ή σε κάποιο μοναστήρι).

Τα 3 χειρόγραφα της Καινής Διαθήκης:

Το 1^ο (P⁴⁵) περιέχει αποσπάσματα από τα 4 ευαγγέλια και τις Πράξεις των Αποστόλων (Ματθ. 20/21 & 25/26, Μαρκ. 4-9 & 11-12, Λουκ. 6-7 & 9-14, Ιωάν. 4-5 & 10-11 και Πραξ. 4-17 / Συνολικά 30 αποσπάσματα). Το 1^ο αυτό χειρόγραφο χρονολογείται στο α' μισό του 3^{ου} αι. μ.Χ. και η ακολουθία των ευαγγελίων είναι ίδια με αυτή που συνηθίζεται σήμερα: Ματθαίος – Μάρκος – Λουκάς – Ιωάννης.

Το 2^ο (P⁴⁶) χρονολογείται γύρω στο 200 μ.Χ. και περιλαμβάνει αποσπάσματα από τις επιστολές του αποστόλου Παύλου (Ρωμ. 5-6 & 8-15, ολόκληρες τις Εβρ., Εφεσ., Γαλ., Φιλιπ., Κολοσ. και ουσιαστικά ολόκληρες και τις 2 προς Κορ. και από Α' Θεσ. 1-2 & 5 / Συνολικά 85 αποσπάσματα). Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι συμπεριλαμβάνεται και η προς Εβραίους επιστολή.

Το 3^ο (P⁴⁷) περιέχει σε 10 αποσπάσματα τα κεφάλαια 9-17 της Αποκάλυψης και χρονολογείται τον 3^ο αι. μ.Χ.

Πηγή:

http://en.wikipedia.org/wiki/Chester_Beatty_Papyri

Οι πάπυροι του Bodmer

Πρόκειται για ένα σύνολο 22 παπύρων που ανακαλύφθηκαν στην Αίγυπτο το 1952. Πήραν το όνομά τους από τον Martin Bodmer που τους αγόρασε. Περιέχουν αποσπάσματα από την Παλαιά Διαθήκη, την Καινή Διαθήκη, κάποια γραπτά χριστιανικής λογοτεχνίας καθώς και αποσπάσματα από τον Όμηρο και τον Μένανδρο. Ο αρχαιότερος από αυτούς χρονολογείται στο 200 μ.Χ. ενώ ο μεταγενέστερος τον 6^ο ή 7^ο αι. και σήμερα φυλάσσονται σε ομώνυμη βιβλιοθήκη έξω από τη Γενεύη, στην Ελβετία η οποία ανακοίνωσε την απόκτησή τους το 1954.

Ο πάπυρος P⁶⁶ χρονολογείται στις αρχές του 3^{ου} αι. και περιέχει περίπου τα 2/3 του κατά Ιωάννην ευαγγελίου.

Ο πάπυρος P⁷² είναι το αρχαιότερο γνωστό αντίγραφο της καθολικής επιστολής του Ιούδα καθώς και των δύο καθολικών επιστολών του αποστόλου Πέτρου.

Ο πάπυρος P⁷⁵ (χρονολογείται μεταξύ 175 και 225 μ.Χ.) περιέχει το μεγαλύτερο μέρος των ευαγγελίων του Ιωάννη και του Λουκά. Πρόκειται μάλιστα για το αρχαιότερο γνωστό αντίγραφο του κατά Λουκάν ευαγγελίου και ένα από τα αρχαιότερα αντίγραφα του κατά Ιωάννην ευαγγελίου. Οι πάπυροι P⁷⁴ και P⁷⁵ αγοράστηκαν από το Βατικανό το 2007.

Πηγή:

http://en.wikipedia.org/wiki/Bodmer_Papyri

Το αρχαιότερο κομμάτι της Καινής Διαθήκης

Είναι ένα τμήμα του ευαγγελίου του Ιωάννη, το οποίο περιλαμβάνει υλικό από το ιη' κεφάλαιο. Έχει πέντε εδάφια -τρία από τη μία πλευρά (31-33) και δύο απ' την άλλη (37-38)- και το μέγεθός του είναι 6 x 9 εκατοστά. Αγοράστηκε στην Αίγυπτο το 1920, αλλά για χρόνια πέρασε απαρατήρητο ανάμεσα σε άλλα αποσπάσματα τέτοιων παπύρων. Στη συνέχεια όμως, το 1934, ο C. H. Roberts του Κολεγίου του Saint John της Οξφόρδης ταξινομούσε τους παπύρους στη βιβλιοθήκη John Rylands στο Πανεπιστήμιο του Manchester της Αγγλίας. Το αναγνώρισε αμέσως ότι περιείχε ένα τμήμα του ευαγγελίου του Ιωάννη και μπόρεσε να προσδιορίσει τη χρονολογία του από το στιλ της γραφής. Το τοποθέτησε στο 100 με 150 μ.Χ. Πολλοί άλλοι διακεκριμένοι παλαιογράφοι όπως ο Sir Frederic Kenyon, ο Sir Harold Bell, ο Adolf Deissmann, ο W. H. P. Hatch, ο Ulrich Wilcken κ.ά. είναι σύμφωνοι μ' αυτή την εκτίμηση. Ο Deissmann ήταν πεπεισμένος ότι ανατρέχει τουλάχιστον στην εποχή του Αυτοκράτορα Αδριανού, ο οποίος ήταν στην εξουσία από το 117 ως το 138 μ.Χ., ή ακόμη και του Τραϊανού, ο οποίος ήταν στην εξουσία από το 98 ως το 117 μ.Χ.. Αυτή η ανακάλυψη ήταν εκπληκτική. Κι αυτό γιατί τον τελευταίο αιώνα σκεπτικιστές Γερμανοί θεολόγοι υποστήριξαν με πάθος ότι το τέταρτο ευαγγέλιο δεν είχε καν γραφτεί νωρίτερα απ' το έτος 160 μ.Χ, μια χρονολογία πολύ απομακρυσμένη από τα γεγονότα στη ζωή του Ιησού, ώστε να έχει μεγάλη ιστορική αξία. Οι θεολόγοι αυτοί κατόρθωσαν να επηρεάσουν ολόκληρες γενιές επιστημόνων, οι οποίοι στη συνέχεια περιφρόνησαν την αξιοπιστία του ευαγγελίου του Ιωάννη. Εδώ όμως έχουμε, σε μία πολύ παλιά χρονολογία, ένα απόσπασμα του ευαγγελίου του Ιωάννη στην περιοχή μιας κοινότητας στο Νείλο ποταμό της Αιγύπτου, δηλαδή πολύ μακριά από την Έφεσο της Μικράς Ασίας, όπου το ευαγγέλιο κατά πάσα πιθανότητα συντάχτηκε.

Πηγή:

http://www.cbc.gr/index.php?option=com_content&task=view&id=152&Itemid=33